

Se on kuin isku vasten kasvoja. Ihastukseni, jolta olin saanut tunteisiin viittaavia vihjeitä, seisoo tanssilattialla ja pussailee kiihkeästi jotakuta tyttöä. Vittu vittu vittu... Pitäisköhän mun järjestää kohtaaminen? Tai sitten roudata se ulos, kun se vihdoinkin saa kielensä ulos muijan kurkusta, ja yrittää puhua sille. En kyllä edes tiedä, mitä voisin sanoa. Mun tunteet sitä kohtaan on pakko paljastaa kuitenkin, jotta se tajuaa, miksi mua nyt itkettää. Just nyt en kuitenkaan tiiä, mitä tehdä, seison vaan lamaantuneena paikallani. Miten tässä kävi näin? Jos asiat olisivat menneet, kuten suunnittelin, mä olisin tytön paikalla nyt. Kaikki alkoi historian syventävältä kurssilta. Piti tehdä esitelmää. No, mä tiesin, että poika muutaman pulpetin päässä on ihan mukava. Mä sitten kysyin sitä mun parikseni, koska tuskin tunsin muita kurssilaisia. Se esitelmä sitten johti toisenkin esitelmän tekemiseen yhdessä. Huomasin jätkän olevan ihan kiva ja hups, ihastuin. Meni joku kuukausi, ja kavereilla alkoi vanhojen tanssien treenit. Ne tuli sitten mulle treenien jälkeen sanomaan, että siellä on poikia ilman paria. Tämä yksi oli niiden joukossa, ja mä näin tilaisuuteni tulleen. Sain sen numeron, ja tekstin sille. Yllätys, se piru vie suostu. Mä olin tietty ikionnellinen. Itsenäisyyspäivän tanssiaiset koitti, ja se tanssi mun kanssa. Tunsin olevani maailman onnellisin tyttö. Samalla viikolla olikin mun ensimmäiset tanssiharkat. Oltiin ihan paskoja, mut meil oli hauskaa. Sitä ei haitannu, vaikka oon käytännössä raajarikko. Aloin sitten miettiä, mitä tekisin edistääkseni asiaa. Kaverien kanssa keksittiin, että voisin tanssien varjolla tutustua siihen ja ehdottaa juttelemista. Se toteutuikin vasta joulun jälkeen, kun se itse muisti, että mä haluan puhua sen kanssa. Sovittiin, että meen niille. Nyt päästään niihin hyvin hämmäntäviin signaaleihin pojan suunnalta. Se halusi pitää mua lähellä sitä. Ei mua haitannu, sillä oon äärimmäisessä kosketuspulassa muutenkin. Aluks olin kyllä ihan WTF, mut rentouduin aika äkkii. Itse asias säikähdin, sillä mä pelkäsin, mitä sen kainalossa olemisesta seuraa. Sitten sain rehellisyyspuuskan, joka käytännössä pilas kaiken. Sanoin, etten tiiä, millon tuun olemaan valmis parisuhteeseen. Voi vittu mua ja suurta suutani. Ja tässä sitä ollaan, vanhojen tanssien jatkoilla. Katselemassa, kun the man of my dreams nuolee toista tyttöä. Kaikki vaan sen takia, etten pitänyt suuta kiinni oikeassa paikassa. Mitäs muuta sanoinkaan sille? Ai niin, että oon huono poikien kanssa. No niin totta vie olen. Alan miettiä, olisiko tilanne toisin, jos olisin tehnyt niin kuin ennenkin eli kertonut sille mun tunteista sitä kohtaan. Olisinko mä siinä tapauksessa tässä halvaantuneena sydän verta vuotavana? Huomaan kyynelien alkavan valua. Hitto, kohta näytän ihan huoralta, kun meikit alkaa levitä. Suuntaan vessaan, ja törmään ihastukseeni matkalla. Se katsoo mua pitkään, ja mä tuijotan takaisin silmät sumeina. "Ootko kunnossa?", se kysyy. Ihan niin kun mä näyttäisin siltä, että kaikki on okei. "No vittu en", kivahtan nyhykäisten samalla. Mun elämä on mennyt kymmenen minuutin sisällä pilalle. Juoksen vessaan. Kuulen, että se huutaa mun perään. En takuuvarmasti mene takaisin. Se on valintansa tehnyt, ja se valinta on ollut mä. Katon itseäni peilistä. Näytän hirveältä. Päätän pestä kaiken meikin pois, se on pilalla. Kuivatessani kasvojani olo on kuin sotaan lähtevällä Mulanilla. Tarkistan vielä naamataulun ennen kuin poistun vessasta. Näytänpäs kohtalokkaalta. Nyt repäisen. En ole koskaan ollut humalassa, mutta koen, että tilanne vaatii sitä. Alan miettiä, paljonko alkoholia 50-kiloisen naisen kroppa kestää. En mä sentään kuolla halua. Vai haluanko? Kieltämättä houkutteleva ajatus, mutta hivenen lopullinen. Päätän jättää väliin. Täytyy vain olla tarkkana. Pyydän yhtä luokkakavereistani laittamaan mulle juotavaa. You only live once, okay?